

24.neděle mezidobí, A, Kodet

Odpuštění byl problém nejen pro svatého Petra, ale je to problém i pro nás.

Odpuštění je srdce křesťanského života.

Odpuštění je božské. Je to něco, co koná Bůh a chce konat skrze nás.

Odpuštění má počátek ve zkušenosti a poznání,

které udělal Pán se mnou a ve mně.

Odpuštění je nutný důsledek toho, že jsem odpuštění přijal od Boha.

Král v podobenství je Nebeský Otec,

který nám dal dar své lásky, svého Syna a svého Ducha.

Z naší strany je to nesplatitelný dluh.

Ale Bůh nechce, abychom žili v mentalitě dluhu.

Chce, abychom žili v mentalitě nezištné lásky.

Když si myslíme, že musíme splácet Bohu dluhy a odčiňovat hříchy, budeme totéž chtít po druhých.

Základní příčina toho, že nejsme schopni odpustit je v tom,

že sami odpuštění od Boha plně nepřijímáme,

že se snažíme jen sami napravovat, co jsme udělali.

Netušíme, že jen z Boží milosti je možné, aby hřích byl odpuštěn a napraven, abychom tak dosáhli svobody Božích dětí.

Možná někdy Bohu podsouváme svou lidskou zkušenost,

že si lidé odpustí, ale současně si připomínají staré chyby, viny a selhání.

Takový Bůh ale není. Bůh, když odpouští, zapomíná, ničí hřích a činí nás svatými.

Učí nás, abychom žili z lásky a odpuštění,

abychom lásku a odpuštění velkoryse dávali jako dává ON.

Samozejmě nás bolí, když nám druzí ublíží, ale i tu bolest může Pán uzdravit.

Jsme povoláni žít z lásky bez míry, protože jedinou mírou lásky je, že je bez míry.

Abychom byli schopni odpouštět, je třeba mít poznání vlastní hříšnosti

a toho, co našeho Pána náš hřích stál: jeho život, utrpení, prolitou krev.

To, že nám odpustil, ho stálo všechno.

Když odpouštím druhým, je to vlastně projev Boží lásky skrze nás.

My nemusíme být hned vždycky schopni odpuštění.

Ani ho vyslovit nemusíme být schopni.

Ale můžeme ho chtít, můžeme připustit, že pro různá zranění a zklamání

nejsme schopni hned odpustit, ale můžeme se modlit:

„Ve jménu JK ti odpouštím.“ tzn. v síle jeho lásky, oběti a ducha,

protože sami ze sebe toho nejsme schopni.

Odpuštění je zastavení zla.

Odpuštění je vítězství dobra nad zlem, lásky nad nenávisť.

Bůh skrze odpuštění množí lásku a dobro,

protože kde se ukázal hřích, v míře daleko větší se ukázala milost.

Každý vyznaný hřích, každá prosba za odpuštění

množí lásku v tomto světě a v srdci každého z nás.

Je to prostor, příležitost k rozmnožení Boží milosti.

Když odpouštím:

1.připodobňuji se Pánu,

2.volám druhé k životu a lásce,

3.uschopňuji druhé, aby i oni mohli jednou odpustit těm, kteří jim ublížili.

24.neděle mezidobí, A, Lachmanová, Vězení s klíčem uvnitř

Vypráví se, že v Anglii se sešla skupina teologů a dlouho diskutovali o tom, v čem vlastně se křesťanství liší od jiných náboženství.

Nemohli najít odpověď, až konečně dorazil známý myslitel Lewis a na tuto otázku bez zaváhání odpověděl:

„Pouze křesťanství věří v odpuštění hříchů.“

Existuje dvojitý typ duchovní nesvobody:

vězení neodpuštění a vězení samospravedlnosti.

V prvním případě někdo člověku ublížil a on neumí říci „odpouštím“, v druhém případě se on sám provinil a nedokáže poprosit za odpuštění, říci „promiň“. Někdy míváme pocit,

že odpustit všem a milovat i své nepřátele je laťka pouze pro světce, nás „normálních“ lidí se to tak úplně nemůže týkat.

Vždyť i Pán Bůh musí pochopit, že to,

co mi ten soused nebo manžel provádí, to je přece už trochu moc.

Nutnost bezvýhradně odpuštět druhým

je pouze přirozený důsledek toho,

že nám bylo bezvýhradně odpuštěno skrze Kristův kříž.

Boží milosrdenství se učinilo závislým na našem milosrdenství.

I kdybychom v tomhle konkrétním případě byli úplně nevinní,

i kdyby za všechno mohla tentokrát stoprocentně druhá strana, neospravedlňuje to naše neodpuštění.

Nemáme odpuštět proto,

že jsme si s druhým člověkem ublížili stejně, že jsme si fifty-fifty.

Máme odpuštět proto, že nám Bůh odpustil.

To, co dlužíme Bohu každý z nás je nekonečně víc než to,

co nám dluží naši bližní. A proto máme odpuštět.

Chceme-li, aby nás Kristus přivinul do náruče svého milosrdenství, musíme souhlasit, že tam přivine i našeho bližního, který nám ublížil.

Jedna Ježíšova ruka byla přibita za mne a druhá za něho.

Nemůžeme chtít pro sebe milosrdenství, a pro druhého spravedlnost.

Farář arský, Jan Vianney, se zeptal jednoho kajícníka při zpovědi:

„Nechcete přijít do nebe, abyste se nemusel dívat na toho člověka?“

Kajícník odpověděl: „Ano, chci být v nebi, ale doufám,

že zůstaneme daleko od sebe, abychom se neviděli.“

Farář arský na to:

„To nebude problém, neboť nenávisti zůstává nebeská brána zavřena.“

24.neděle mezidobí, A

1.čtení:

Sirachovcova kniha je praktická příručka běžného života – jak mám utvářet život podle přikázání.

Chceš-li odpuštění od Hospodina, sám musíš odpouštět.

Jak dlouhé bývají spory mezi členy jedné rodiny, mezi sousedy, trvají celá léta.

Jak může takový člověk očekávat odpuštění od Boha?

„S člověkem sobě rovným nemá slitování, ale za své hříchy prosí?“

Mnoho lidí si odreagovává svůj vnitřní nepokoj,

svou nenasycenost a své vlastní rozladění na zádech svých bližních.

Sirachovec odkrývá rozpor v jednání mnohých velmi zbožných lidí: na jedné straně je u nich nesmiřitelnost „směrem dolů“

a na straně druhé nedůstojné dožebravání se „směrem nahoru“.

Kdo takto jedná činí směšnou i celou bohoslužbu.

jak může říkat: *„odpusť nám naše viny“*

a současně být v nesmiřitelnosti vůči vinám a nedokonalostem bližních (a to po mnoho let)?

Kdo odkládá odpuštění na smrtelnou postel, jedná pošetile,

protože dnes, kdy jsou častá náhlá úmrtí, nikdo neví,

zda bude mít vůbec čas odpustit.

„Vzpomeň na konec a hrob a přestaň nenávidět“!

2.čtení:

Život vykoupeného se uskutečňuje v nejužším spojení s Kristem.

„Neboť žijeme-li, žijeme pro Pána, umíráme-li, umíráme pro Pána. Ať tedy jsme živí nebo mrtví, patříme Pánu.“

Kristus žije v nás, a přesto máme svobodu v rozhodování.

Kristus dává život jak jednotlivci,

tak i celé křesťanské obci a zprostředkovává soudržnost.

Již křtem je vykoupený přijat do dimenze zmrtvýchvstalého Krista.

Má proto již jakoby v předstihu účast na oslavení vyvýšeného Pána.

Pozemská smrt neruší toto společenství života s Kristem,

ale prohlubuje a dovršuje ho,

protože Kristus, který zemřel a vstal z mrtvých

je *„Pánem nad živými i nad mrtvými“*.

Vykoupený je poutníkem v obou světech:

je sice ještě v tomto světě,

ale proudí jím a oblažuje jej život a sláva jiného světa.

To podstatné v našem životě je, zda *„patříme Pánu“*

a právě o tom musíme být vždy připraveni podat svědectví.

A kvůli tomuto *„patříme Pánu“*

je otázka, zda jsme v tomto nebo v onom světě nepodstatná.

Evangelium:

Na Božím odpuštění může stavět jenom ten,
kdo sám odpustil druhému člověku:

*„Odpusť nám naše viny, jenom tak,
jak my odpouštíme těm, kdo se provinili proti nám“.*

Křesťanský život je nemyslitelný
bez stále ochoty k odpouštění a smířlivosti.

Vykoupený a to každý,
je v podobenství služebníkem, jemuž bylo odpuštěno mnoho.

Člověk má hlubokou vinu před Bohem,
není schopen je zaplatit z vlastní síly.

Křesťanovi se připomíná, že vykoupení, jeho nové bytí
je milost nad milost a že byl „*vykoupen ze drahou cenou*“.

Proto neexistuje laciná milost,
kterou bychom mohli lehkomyšlně odmítnout a jí opovrhnout.

Milost je drahá, protože je vykoupena životem Ježíše Krista.

Vrcholem podobenství je velkodušnost Boha,
který je ochoten dát i svého Syna, aby vykoupil, spasil, zachránil.

Kdo není ochoten k velkodušnému odpuštění,
propadne beznadějně soudu Božího hněvu.

Podle toho, jak často jsi ochoten odpouštět dopadneš u Božího soudu.

Kdo žije ve stálém Božím milosrdenství,
nemůže být tvrdý ke svým spolubratřím.

Jak malá je však vina jednoho člověka vůči druhému
ve srovnání s proviněním člověka vůči Bohu!

24.neděle mezidobí, A

*„Pomsta a hněv jsou ohavnosti, jen hříšný člověk je chová v srdci.
Kdo se mstí, zakusí pomstu od Pána, On jeho hříchy uchová v paměti.
S člověkem sobě rovným nemá slitování, ale za své hříchy prosí?
Živí pomstu, ač sám je jen člověk; kdo se smiluje nad jeho hříchy?
Vzpomeň na konec a přestaň nenávidět;
vzpomeň na hnilobu a smrt a dbej přikázání!
Vzpomeň na přikázání a přestaň nevrážit na bližního!“*

Přece nežijeme a neumíráme jen sobě, jen pro sebe,
ale pro Pána a kvůli Pánu.
On je cíl, ale také příčina našeho života, naší radosti i našeho trápení.

I/XII O užitečnosti protivenství

1. Je pro nás dobré, že občas míváme nějaké těžkosti a protivenství.
Neboť často člověku připomenou,
že je zde ve vyhnanství a nemá skládat naději v jakoukoli věc tohoto světa.
Dobré je, že někdy narážíme na odpor
a že se o nás smýšlí špatně a nesprávně,
i když jednáme dobře a s dobrým úmyslem.

To často prospívá pokoře a chrání nás před klamnou slávou.

Tehdy totiž, když si nás veřejně lidé neváží a nedůvěřují nám,
lépe hledáme vnitřního svědka – Boha.
(Nebo mnohem častěji: dokáže-li se ti, žes byl nespravedlivý
nebo že jsi nejednal správně,
zachováš se nepřiměřeně nebo se budeš pokoušet ospravedlňovat.
Tím spíš, když si myslíš, že jednáš správně místo,
abys hledal svědka vnitřního – Boha, obhajuješ se vzrušenými slovy sám).

2. Proto by se měl člověk tak upevnit v Bohu,
aby mu nebylo zapotřebí vyhledávat mnoho lidských útěch.

Když je člověk dobré vůle sužován
nebo pokoušen či trápen špatnými myšlenkami,
lépe chápe, jak nutně potřebuje Boha a bez Něho že nic dobrého nedokáže.
Tu se i rmoutí, nařiká a modlí se pro duchovní bídu, kterou trpí.

Tehdy ho mrzí žít dál a chce zemřít,
aby se mohl odpoutat od těla a být s Kristem.
A tehdy také pochopí, že na tomto světě
nemůže být dokonalá bezpečnost a úplný pokoj.
A tehdy také snadno odpustí druhým
a přenechá nápravu Bohu s prosbou,
aby ani Bůh nepotrestal toho,
za kterého Boží Syn také zemřel na kříži,
byť to byl největší nepřítel a strůjce zla.

24.neděle mezidobí, A, sv. Augustin

I vy, věřící, odpusťte, odpusťte z hloubi svého srdce všechno,
co byste proti někomu mohli mít.

Odpusťte ve svém nitru, kam nahlíží Boží oko.

Někdy totiž člověk promine ústy, ale v srdci chová zášť.

Odpustí ústy z lidského ohledu, ale v srdci má nenávist,
protože se nebojí Božího zraku.

Cítíš-li tedy hněv, ať slunce ve tvém srdci nad ním nezapadne:

Ať slunce nezapadá nad vaším hněvem.

Hněváš-li se, nedopusť se hříchu: *Hněvejte se, ale nehřešte.*

Hněvejte se jako lidé, jestliže vás hněv přemůže,

ale nehřešte tím, že ve svém srdci hněv udržujete,
protože budete-li ho udržovat, budete ho udržovat proti sobě
a zabráníte si tak v přístupu k Božími světlu.

Hněv je tříska, zášť však je trám.

Občas někomu něco vyčteme, on se rozhněvá,

ale my chováme v srdci zášť, zatímco Kristus nám říká:

třísku v oku svého bratra vidíš, ale trám ve svém oku nepozoruješ.

Nevytáhl jsi meč z pochvy, nezpůsobil jsi tělesnou ránu,

nezničil jsi úderem tělo, ve tvém srdci je pouze myšlenka zášti,
a přece jsi vinen vraždou.

V Božích očích ses provinil. Tvůj bratr je naživu, ale ty jsi ho zabil.

Pokud jde o tebe, koho jsi nenáviděl, toho jsi zabil.

Naprav se, polepši se!

Jednejte tedy tak, jak bylo řečeno: *Jako i my odpouštíme naším viníkům,*

a pak řekněte s jistotou: *Odpusť nám naše viny.*

24.neděle mezidobí, A

Deset tisíc talentů je asi 720 000 000,-Kč.

Všechny daně z Galilee a Pereje činily 200 talentů.

Král Herodes měl roční důchod 900 talentů.

Jde tedy o sumu, kterou dlužník nemůže naprosto nikdy splatit.

Na druhé straně dluh 100 denárů je asi 1440,-Kč.

Tento dluh je splatitelný. Co z toho plyne?

Bůh nám odpouští nesplatitelný dluh,

když mi odpouštíme druhým splatitelný dluh.

Bůh dělá exekuci nám teprve tehdy, když my ji děláme druhým.

Žijeme v době dluhové.

Dluhy mají jednotlivci a celé národy.

(Evropská unie řeší, co s Řeckem.

Americké banky byly zachráněny státní pomocí před bankrotem.)

Bohaté podporujeme, chudé vykořisťujeme.

Bohatým se odpustí všechno, chudým nic.

Politické a ekonomické společnosti jsou uspořádány tak,

aby bohatí dál mohli žít na úkor chudých,

aby byly lobbystické, lichvářské, nespravedlivé a nemilosrdné?

Nesplácet dluhy a zadlužovat se v letech dobrých a úrodných

není dnes považováno za hřích. A jestliže někdo nevěří, že je to hřích,

nepotřebuje přece žádat nikoho o odpuštění ani usilovat o nápravu.

Jak může komunista,

který je dnes úspěšným podnikatelem žádat v kostele Boha o odpuštění,

když jeho plat a důchod je několikanásobně větší

než toho, koho utlačoval v době komunistické.

Nemůžeme dostat od Boha požehnání,

pokud svůj blahobyt stavíme na slzách a utrpení druhých.

Jako křesťané jsme povinni odpustit každému. Potřebují to oni i my sami.

Bůh odpouští jen tomu, kdo je milosrdný a solidární s druhými

a změni svoje špatné smýšlení a jednání.

Co by asi Bůh řekl, kdyby se USA odpustil biliónový dluh

a politika USA by byla i nadále ve smyslu hesla:

„Bůh žehnej Americe a nikomu jinému?“